

ROSA MARINA.

DOOR

MELATI VAN JAVA.

IV.

„Daar heb je het lieve leventje weer aan den gang,” zeide Dokter Adrichem den volgenden morgen in de huiskamer komende, waar zijn neef reeds over zijn schetsboek gebogen zat, nu en dan blikken naar buiten werpende, terwijl de regen in volle stroomen neerplaste.

„Wat aan den gang, Oom?”

„Buiten regen, binnen storm! Mijn huisfee is ook onderworpen aan stemmingen en is het buiten betrokken weer, dan raast zij binnen nog harder.”

Frank lichtte het hoofd op en luisterde; in de keuken hoorde men een luid rinkelen van porcelein en kletteren van blikken keukengereedschap en daartusschen de scherpe fausset van juffrouw Bol.

„Nu die kan 't! En wie is daar het slachtoffer van?”

„Trientje natuurlijk. Zij heeft zich verslapen; ik heb om mijn koffie gebeld, want ik ben er van nacht nog twee keer uit geweest, en dat kon zij niet verkroppen. Trientje moet nu voor haar fout boeten. Luister maar eens. Daar gaat het!”

„Kinderen doen altijd kinderwerk. Sta daar niet zoo te suffen, doedelkop! Kijk nu die boel eens om je heen staan. Zoo zijn zulke schapen nu altijd; een oud mensch kan geen oogenblik haar gemak nemen of dan loopt de heele boel in het honderd. Je werkt er je hoe langer hoe meer in! Kijk me nou zoo'n melkpan aan! Kon dat niet schoon, zeg je! Dat zal ik eens kijken! Zoo, zoo, zoo! Kom ik er vandaag niet, dan kom ik er morgen, maar zet je pooten er eens flink op. 't Is je vader of moeder niet! Moet ik je nog leeren een pan schoon te maken? Drie jaar heb ik 't al met je uitgehouden, smeertaddik en als de dokter je niet de hand boven 't hoofd hield om je arme bloeien van een moeder en grootmoeder, dan had ik je al lang bij de ooren de deur uitgesmeten. Ja, kijk maar zoo leuk niet loeris! Ik geloof waarlijk dat je lacht; je zoudt ze doodtrappen, zoo'n hosseklos . . .”

„Neen, nu gaat het wat te erg!” zeide de dokter lachend, „om jou een impressie te bezorgen van een zich naar buiten uitend menschzijn, kan ik 't arme Trientje niet opofferen.”

Hij belde en al brommende, haar handen aan den voorschoot afvegend, kwam de juffrouw binnen.

„Dokter, ik wou dat u even aan de deur riep: „Juffrouw, kom asjeblijft binnen!” Schellen doet men een meid, maar als u een mevrouw had zou u 't wel laten haar uit de keuken te bellen.”